

Stapel verhalen

Stapelverhalen

De mol in de boom

Spinnetje Langpoot

De beer die geen beer wilde zijn

Teksten: Grim Bouwmeester

Ontwerp en illustraties: Marijn van der Wateren

De mol in de boom

In de grond onder een open plek in een mooi, groot bos woonde Herbert de Mol. Hij woonde er al heel lang en hij had een schitterend huis gemaakt, met lange, slingerende tunnels. En elke tunnel kwam uit bij een mooie, ronde kamer. In elk van deze kamers had hij de aarde goed aangestampt en daar bewaarde hij zijn verzamelingen takjes, blaadjes, nootjes en twijgjes.

Elke dag ging Herbert naar boven. Hij ging dan bovenop zijn molshoop zitten en keek verlangend omhoog. In de takken van de grote bomen hoorde hij het gezang van Marisa Merel, die daar haar nest had gemaakt. En Herbert droomde ervan hoe mooi het zou zijn om boven in die bomen te wonen. Hij vond zijn eigen huis heel mooi, maar tsja... het uitzicht in die donkere tunnels was maar heel beperkt.

Op een dag zag Marisa op de grond onder haar hoe Herbert naar haar zat te kijken. Ze vloog naar beneden.

‘Dag Herbert, wat ben je aan het doen?’

‘Ik kijk naar jou,’ zei Herbert. ‘Het lijkt mij geweldig om zo hoog in de bomen te kunnen wonen.’

Marisa draaide verbaasd met haar kopje.

‘Geweldig? Dat is het niet hoor.’

‘Niet?’ zei Herbert.

‘Nee joh, het is er hartstikke koud en als het regent word je helemaal nat. En omdat ik een merel ben, moet ik ook nog eens de hele dag zingen. Soms heb ik daar helemaal geen zin in.’

‘Nou,’ zei Herbert, ‘als ik op zo’n mooie plek zou wonen, zou ik er helemaal geen enkel probleem mee hebben om de hele dag te zingen.’

‘Ik zou veel blijer zijn als ik net als jij onder de grond kon wonen, waar het altijd droog is en niemand kan horen of ik zing of niet,’ zei Marisa.

Ze keken elkaar aan, terwijl ze hier allebei over nadachten.

‘Zullen we... eh... zullen we anders gewoon ruilen?’ vroeg Herbert.

Dat vond Marisa een goed plan.

Diezelfde dag nog klom Herbert de Mol omhoog. Tussen de hoogste takken van de hoogste boom vond hij het nest van Marisa. Tevreden ging hij erin liggen en hij keek om zich heen. Wauwie, wat een uitzicht! Hij kon wel kilometers ver kijken, en dan zag hij verderop allemaal huisjes en bomen en een kronkelende rivier. Herbert sloeg zich op de knieën van blijdschap, zo geweldig mooi vond hij zijn nieuwe huis.

Marisa was de molshoop in gekropen en hopste voorzichtig door de lange, donkere gangen van Herberts huis. Na elke bocht vond ze weer een nieuwe kamer, vol met twijgjes en stokjes en ze besloot om in elke kamer een apart nestje te bouwen. Daarna ging ze tevreden liggen en ze besloot om vooral niet te zingen. Ze genoot van de stilte, terwijl ze met haar snavel stijf gesloten luisterde naar helemaal niets.

Zo waren ze allebei volslagen gelukkig met hun ruil. Herbert de Mol glunderde elke dag van plezier als hij in de stralen van de ochtendzons het land zag ontwaken. Hij genoot van de ondergaande zon en hij staaarde hele nachten naar de met sterren bezaaide lucht. Nog nooit had hij zoveel vrijheid gekend. En Marisa was ook geweldig in haar sas. Zij hupste van nest naar nest, en waar ze ook lag; ze voelde geen zuchtje wind en er was niemand die wilde dat ze zou zingen.

Totdat er op een barre dag wolken aan kwamen drijven. Dikke, grijze wolken, helemaal vol met regen. En omdat er opeens heel veel wind was, kwamen ze heel hard op Herbert af. Het vogelnestje met de mol erin begon heen en weer te gaan. Toen begon het een beetje te zwaaien. Toen begon het te zwiepen en uiteindelijk werd de arme Herbert als een malle heen en weer geslingerd door de wind. Hij greep zich vast aan de tak en begon te jammeren van angst en ellende. De regen viel ongenadig op hem neer en al snel was hij helemaal doorweekt. Maar hoezeer hij aan de wolken en de wind ook vroeg om alsjeblieft weg te gaan, ze deden het niet. Een hele dag en een hele nacht werd de arme mol woest heen en weer gezwiept.

Marisa hoorde in haar hol de storm woeden, ver boven haar. En ze bedacht hoe het moest zijn om haar vleugels uit te slaan en lekker mee te glijden op de ferme wind. Ze probeerde haar vleugels te openen, maar het lukte niet. De gangen van het molshuis waren te smal. Een merel kan daar absoluut niet in vliegen, hoe graag ze dat ook wilde. En Marisa werd heel verdrietig, omdat ze zo graag weer vrij als een vogel op de wind mee wilde zweven. Ze begon een lied, een droevig lied vol verlangen, maar niemand hoorde het. Marisa was helemaal alleen.

Toen de storm over was, liet Herbert zich trillend van vermoeidheid uit de boom zakken.

‘Marisa?’ vroeg hij, toen hij naast de molshoop stond. ‘Ben je daar?’

Marisa kwam tevoorschijn en ging bovenop de hoop zitten.

‘En?’ vroeg ze, ‘Vond je het fijn om tijdens een storm niet opgesloten te zijn?’

‘Ik vond het verschrikkelijk en doodeng,’ zei Herbert. ‘Ik was helemaal nat en ik dacht dat ik misschien wel dood zou vallen.’

Hij rilde nog steeds van de schrik.

‘En jij?’ vroeg hij. ‘Heb je het naar je zin gehad in mijn huis?’

Marisa begon te huilen.

‘Nee,’ zei ze, ‘niet echt. Eerst wel, maar toen ik wilde vliegen kon dat niet en toen ik wilde zingen was er niemand die het hoorde.’

En zo kwam het dat Herbert de Mol en Marisa Merel besloten om maar weer in hun eigen huisjes te gaan wonen. Want mollen horen nu eenmaal niet in een boom te wonen en merels in een hol onder de grond is ook maar gek.

(terug naar Inhoudsopgave)

Spinnetje Langpoot

Op een eilandje midden in een rivier woonde een kleine spin. De andere spinnen noemden hem spinnetje Langpoot. Dat deden ze om hem te plagen, omdat deze spin eigenlijk maar hele korte pootjes had. Daardoor was hij het kleinste spinnetje op het hele eiland.

Maar spinnetje Langpoot was niet dom. Als al zijn vriendjes hem steeds plaagden omdat hij zo klein was, moest hij iets verzinnen om wat groter te worden. Terwijl hij piekerend over het eiland liep, vond hij acht kleine stokjes. Opeens kreeg hij een briljant idee. Met een stukje touw maakte hij de stokjes vast aan zijn pootjes en toen hij ging staan was hij veel groter dan alle andere spinnen. Eerst wankelde hij een beetje, maar al snel kreeg hij het lopen op de steltjes onder de knie. En omdat hij grotere stappen kon zetten, was hij nog veel sneller ook. Vlug rende hij naar zijn vriendjes. Met een grote sprong en een ferme brul sprong hij midden tussen ze in. Alle andere spinnen schrokken zich een ongeluk van die plotseling reusachtige spinnetje Langpoot, en ze renden alle kanten uit. Spinnetje Langpoot moest geweldig lachen.

Iets later zat hij bij de waterkant. Dat deed hij wel vaker, omdat hij erg benieuwd was wat er aan de overkant was. Alleen kunnen spinnetjes niet zwemmen en met zijn korte pootjes kon hij er ook niet doorheen lopen. Toen kreeg hij een idee. Spinnetje Langpoot zocht acht stokjes die nog langer waren dan de vorige, maakte ze vast en ja hoor, opeens was hij groot genoeg. Hard lachend liep hij op zijn lange stokpoten naar de overkant van het water. Achter hem hoorde hij zijn vriendjes verbaasd naar hem schreeuwen. Maar dat maakte Langpoot niets uit; hij ging de wereld ontdekken.

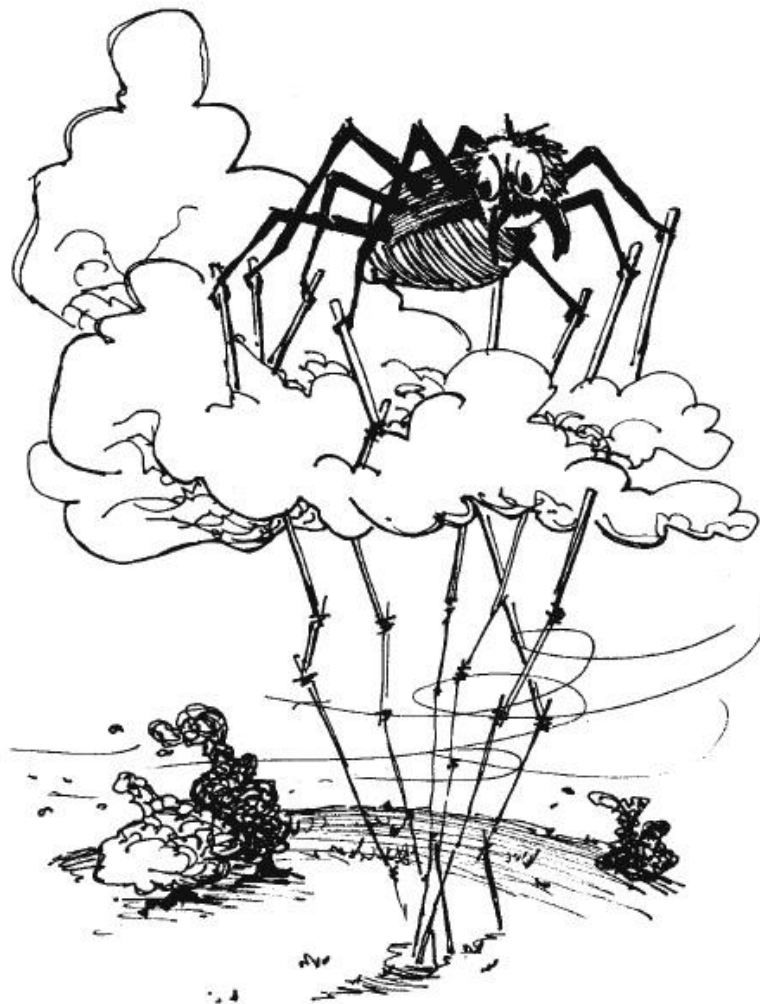
Al snel kwam hij bij een weiland en in dat weiland stond een koe. Deze koe was veel groter dan spinnetje Langpoot, maar toch leek het hem leuk die koe eens flink de stuipen op het lijf te jagen. Snel zocht hij een paar nog langere stokken, bond ze vast en sprong ineens het weiland in. De koe had zoiets nog nooit gezien, loeide heel luid van schrik en rende daarna in paniek weg. Weer viel spinnetje Langpoot op de grond van het lachen. Wat was het leuk om zo groot te zijn!

Toen hij een stukje verder was gelopen, zag hij een huis staan. Het was een heel groot huis en spinnetje Langpoot had niet veel zin om er omheen te lopen. Opeens kreeg hij een idee. Hij ging weer op zoek naar stokjes, maar dan heel veel. Die bond hij allemaal aan elkaar vast en

daarna aan zijn pootjes. En toen hij die aan zijn voetjes had vastgemaakt, was hij nog groter dan het huis! Met een machtige stap stapte hij zo over het huis heen. En daarna ook over het volgende huis. En over een kerk. En een boom. Spinnetje Langpoot genoot ervan dat hij nu zo groot was dat hij overal overheen kon stappen en dat alles kleiner was dan hij.

Behalve de wolken. Die bleven boven hem. Spinnetje Langpoot begon zich af te vragen wat er daar boven zou zijn. En nu hij zo groot was geworden, zou hij niet ook nog iets groter kunnen worden? Opeens kreeg hij een schitterend idee. Hij verzamelde nog veel meer takjes, bond ze aan elkaar en maakte ze allemaal vast aan zijn voetjes. Toen hij helemaal rechtop ging staan, kwam hij precies boven de wolken uit. En tussen die wolken was het ontzettend mooi en rustig. Spinnetje Langpoot was vast de allereerste spin die ooit in de wolken was gekomen. En het uitzicht was zo prachtig, dat hij besloot om daar te blijven wonen. Hij maakte alle stokjes los en liet ze naar beneden vallen. Daarna maakte hij een prachtig mooi web tussen de wolken en ging daar tevreden midden in zitten. Hij was zeker weten het gelukkigste spinnetje ooit.

Als je nou ooit een stapeltje stokjes vindt, kijk dan eens goed omhoog. Als je daar een mooie witte wolk ziet, is dat vast en zeker het huisje van een dolblij spinnetje met hele korte pootjes.

(terug naar Inhoudsopgave)

De beer die geen beer wilde zijn

Er was eens een beer die niet lekker in zijn vel zat.
Hoezeer hij ook een beer probeerde te zijn,
het wilde maar niet lukken, hij was te groot
naar zijn smaak. Hij was liever klein.

Op een dag zat hij langs de waterkant te grienen
toen hij opeens een kikker opmerkte, die daar ook was.
'Zoals jou zou ik willen zijn,' zei de beer,
'klein en glad, lekker spelen in een plas.'

De kikker vond het maar een vreemde situatie,
maar hij was bepaald de beroerdste niet.
'Ik help je wel om een kikker te worden,
dan kwaken we straks samen een prachtig lied.'

Dus oefenden ze samen, wel twee weken lang.
Dag en nacht, kwaken als gekken, keer op keer.
Totdat hij kwaakte als een rasechte kikker
en niet meer brulde als een dreigende beer.

'En nu? Wat ik moet ik nog meer kunnen om een kikker te zijn?'
vroeg de beer, nadat ze uren samen hadden gezongen.
'Nu moet je kikkerdril gaan maken,' sprak de kikker,
'want zo maken wij onze jongen.'

De beer stak zijn billen in het water, en drukte wat hij kon.
Maar wat hij ook probeerde, het wilde niet lukken.
Hij zweette en kwaakte, tot er opeens een plonsje klonk.
Slechts een piepklein keuteltje bleek het resultaat van al dat drukken!

De beer keek beschaamd en kikker verbaasd.
'Nou ja,' sprak de kikker, 'je hebt toch je best gedaan.
En hoewel het niet precies dril is,
zit je er toch niet echt ver vandaan.'

'Ben ik dan nu een kikker?' vroeg de beer blij.
Maar de kikker schudde zijn kopje van nee.
'Kijk eens naar mijn gladde huidje? Is dat hetzelfde?
Draag ik ook zo'n dikke bos haar met mij mee?'

De beer begreep het en rende naar de kapper.
'Graag alles eraf, tot je mijn roze huidje kunt zien!'
De kapper vond het maar gek, greep toen de tondeuse.
'Weet je het zeker? Wil je geen leuk modelletje misschien?'

Maar de beer was vastbesloten, en dus kreeg hij zijn zin
en even later zat hij in zijn blootje in het bos aan de waterkant
'Ja,' sprak de kikker, 'nu ben je net als ik.'
De beer werd van pure blijdschap door tranen overmand.

Soms zien mensen in het bos wel eens een vreemd wezen.
Bloot en glad, poepend in het water en het gaat kwakend te keer.
Schrik dan niet en wees niet bang,
dat is maar een kikker, en zeker geen beer.

(terug naar Inhoudsopgave)

